

ligt at faa Lejlighed, at der kan paavises Eksempler paa, at Arbejdere ligefrem have maattet forlade Byen, flytte ud af Kommunen, fordi de ikke vare i Stand til at opdrive en Lejlighed, vilde det være heldigt, om vi fra Lovgivningsmagtens Side kunde træffe Foranstaltninger imod saadanne Forhold og hjælpe til at faa rejst de Bygninger, som ere nødvendige. Der er det kedelige ved denne Lov, at de Penge, der ifølge den kunne bevilges, allerede ere optagne, men det kunde maaske derfor nu være værd at tage under Overvejelse, om man ikke enten ekstraordinært kunde komme saadanne Byer til Hjælp, hvor der i saa høj Grad er Trang til at faa opført Boliger, eller man kunde tage under Overvejelse, hvad man vilde gøre i Fremtiden, saa at de Selskaber, der nu have andraget, kunde faa Besked paa, om de i det hele kunne vente at faa noget Laan eller ikke. De ville være bedst tjente med at faa klar og ren Besked, thi i Stedet for at lade deres Byggeforetagender henstaa fra Aar til Aar, medens de vente paa et Statslaan, og det saa til sidst glipper, er det bedre at faa ren Besked nu, saa at de, naar de ikke kunne faa Laan af Statskassen, kunne søge andetsteds hen.

Der har været afholdt et Samraad om Statsarbejders Udbydelse ved Licitation, ikke alene hvor det angaar Nybygninger, men ogsaa hvor det angaar Vedligeholdelses- og Udvidelsesarbejder. Det er nemlig blevet fremhævet, at det ofte omkring i Byerne er saaledes, at den Mester, der en Gang faar et saadant Vedligeholdelsesarbejde, beholder det, saalænge han lever, eller saalænge han fungerer som Mester. Det har naturligvis vakt nogen Fortrydelse hos andre, og man har derfor ment, at det var heldigere, om disse Arbejder altid eller som Regel bleve udbudte ved Licitation. Saa vilde det ikke være en enkelt Haandværker, der kunde gøre Regning paa at have saadanne — ofte store — Arbejder, saalænge han er Mester.

Med Hensyn til Fribefordring vilde jeg gerne lægge et godt Ord ind for, at denne kunde blive udvidet, navnlig med Hensyn til Skolebørn. Nu er det saaledes, at der er kun 7 Byer her i Landet, der kunne nyde godt af Fribefordring. Det er de 7 Byer, der have over 20,000 Indbyggere, af dem have vi ikke mere end 7. Børnene fra de øvrige Byer kunne ikke nyde godt af Fribefordringen. Man har ment, at det egentlig var Uret mod Børnene fra de andre Byer, thi blandt de Børn kan der godt findes nogle, som i lige saa høj Grad

trænge til at faa Del i Fribefordringen som Børnene, der leve i de 7 Byer, som nu have denne Indrømmelse. Der er dernæst et Par Arter af Skoler, som ere dragne frem, nemlig de katolske Skoler og Seminariskoler, der fuldstændig have Karakter af Folkeskoler, men alligevel ikke kunne nyde det Gode, som Børnene i den almindelige Folkeskole have. Derfor har man ment, at det kunde være rigtigt at udstrække denne Begunstigelse til disse Arter af Skoler.

Zahle: Jeg har foranlediget det Samraad, der drejer sig om, at enten burde man sælge Ingeniørkasernen i Kronprinsessegade eller ogsaa burde i hvert Fald Krigsministeriet svare en Lejeafgift til Statens Finanser af den. Det forholder sig hermed paa den Maade, at 30. Januar 1893 fremsatte Krigsminister Bahnson her i Tinget Forslag til Lov om Bygningsarbejder og Anlæg for Ingeniørregimentet, og i Henhold til dette Forslag blev der vedtaget en Lov om Opførelse af en ny Ingeniørkaserne. Samtidig med, at det blev vedtaget, at der skulde bygges en saadan, var det Forudsætningen, at den gamle Kaserne skulde overgaa til Finansministeriet. Der staar herom i Lovforslagets Motiver, altsaa i selve Krigsminister Bahnsons Motiver: „Lokalerne paa Kronprinsessegadens Kaserne ere tillige, som bekendt, meget tarvelige, og vil denne Kaserne, der er takseret til 340,000 Kr., kunne afgives til Finansministeriet, naar Forslaget gennemføres.“ Altsaa, det blev lovet, at naar det af daværende Krigsminister Bahnson fremsatte Forslag var vedtaget, skulde den gamle Ingeniørkaserne overgaa til Finansministeriet og naturligvis realiseres til Fordel for Statskassen. Forslaget blev til Lov og en ny Kaserne blev bygget, men den gamle Kaserne beholdt Krigsministeriet. Dette blev sidste Foraar paatalt af min ærede Partifælle oppe i Landstinget, og derefter har man anset det for nødvendigt formelt at opfylde denne Lovs Forudsætninger og lade den gamle Ingeniørkaserne overgaa fra Marine ministeriet, som har benyttet den, til Finansministeriet, men den gode og rare Finansminister, som vi have, har ganske roligt ladet den gaa tilbage til Marineministeren igen; Overdragelsen er ganske formel; Marineministeren faar Lov til at gøre samme Brug af denne Kaserne, som han gjorde i Forvejen, og svarer ikke Statskassen en eneste Øre deraf. Altsaa, medens dog i sin Tid Krigsminister Bahnson lovede os, at naar vi byggede en ny